

Poruka vojnoga ordinarija u Republici Hrvatskoj msgr. Jure Bogdana za Božić 2022.

Draga braćo i sestre obasjani svjetlom vjere u jednorodnoga Sina Božjega!

(...) 8. Dok radosno i svečano slavimo otajstvo velike Božje ljubavi iskazane nama ljudima u Isusovu rođenju, obnovimo u sebi snagu te milosti i toga dara. Uklonimo sve zapreke, odložimo tegobne brige i mučna naprezanja koji mogu pomutiti radost Božića. Usudimo se skinuti veo bajkovitosti kojim se nasilno zastire čudesnost božićne poruke i otajstva Božjega utjelovljenja. Božić poziva na bistrinu i jasnoću, čistoću ljubavi koja liječi i ozdravlja čovječanstvo. Božić unosi svjetlo i vraća mir. Josip i Marija i ovoga Božića svijetu donose Spasitelja kucajući na vrata naših srdaca. Neka se nikomu od vas ne dogodi da, zaokupljen svakodnevnim brigama, ne primijeti Isusov dolazak, nego da svatko «takav konak spremi» dostojan da se u njemu, «sred tamne mrzle ponoći» (V. Nazor), rodi Spasitelj svijeta. Pripravimo mjesto za Spasitelja koji donosi svjetlo i toliko žučeni mir i spas, da se smiluje našim naporima i nastojanjima, iscijeli prijelome i izliječi rane udaraca (usp. Iz 30, 27).

9. Božji su putevi do čovjeka vidljivi i ne treba u svijetu grozničavo tražiti njegove tragove. Ljubav je polazište i dolazište. Božić je blagdan ljubavi i onaj tko ga slavi mora biti zahvaćen ljubavlju; ljubiti Boga, štovati ga ljubavlju, a ne strahom, i ljubiti čovjeka u njegovu dostojanstvu i veličajnosti po Bogočovjeku i Djetetu iz Betlehema. Neka nas Božić učvrsti u toj ljubavi.

10. U ozračju sveopće radosti, dok okupljeni u svojim domovima s upaljenim svijećama slavite Isusovo rođenje, mislim na sve vas koji ste životom i djelovanjem povezani s vojno-policijskom biskupijom i s vama se radujem. U mislima sam s vama u Ministarstvu obrane i Ministarstvu unutarnjih poslova Republike Hrvatske koji «sebe trošite za vrijedan ideal» i odano služite dragoj nam Domovini i njezinim žiteljima, kao i s hrvatskim braniteljima, pripadnicima službi spašavanja, Crvenoga križa, Civilne zaštite i Vatrogasne zajednice. Osobito sam u molitvi s onima koji su zbog svoje službe daleko od svojih najmilijih, s onima koji su bolesni i tpe, ožalošćenima i pogođenima smrću dragih osoba. Neka svjetlo Novorodenoga Djeteta obasja vaše teške trenutke i podari vam mir i snagu.

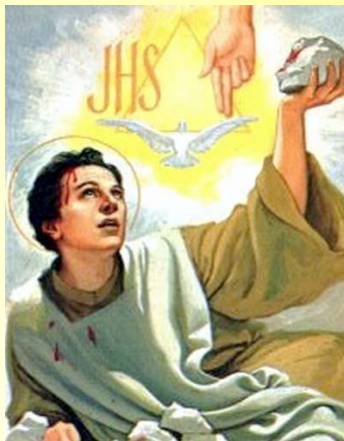
Pjev mnoštva anđela postaje i naša molitva: «Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima miljenicima njegovim!» (Lk 2, 14). Radost zbog Božjega dolaska neka ispuni našu Domovinu i čitavi svijet!

Čestit Božić i obilje Božjega blagoslova u novoj 2023. godini!

✉ msgr. Jure Bogdan, vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj

<http://www.vojniordinarij.hr/obitelji/bozicna-poruka-ordinarija-u-republiki-hrvatskoj-msgr-jure-bogdana-za-bozic>

Sveti Stjepan Prvomučnik

(...) Dan nakon Božića vjernici diljem svijeta obilježavaju blagdan sv. Stjepana, prvog kršćanskog mučenika, jednog od sedmorice đakona u crkvenim početcima.

Stjepan je bio Židov iz Jeruzalema te pravi praktični kršćanin. Prva ga je kršćanska zajednica imenovala jednim od sedam đakona, a u Djelima apostolskim istaknuta je njegova briga za siromašne i nemoćne te snaga i milost kojom je djelovao na narod.

Stjepan je posvuda navješćivao Radosnu vijest svoga Učitelja, dok se oko njega okupljao sve veći broj Židova koji su se zbog njegovih propovijedi obraćali na kršćanstvo. Utjecaj koji je imao među židovskim narodom te svećenstvom izazvao je gnjev Židova u Sinagogi i u Hramu koji su, u znak odmazde, odredili njegovo uhićenje i konačno pogubljenje. Nakon što je uhićen, Stjepan je održao svoj čuveni govor pred sudom, osvrnuvši se na čitavu povijest kršćanstva, od svetih Patrijarha, preko Mojsija i proroka, pa sve do Isusa Krista, kojega su židovske vođe također pogubile. Zbog toga govora, židovske glavešine odlučile su da Stjepana izvedu izvan grada te ga tamo kamenuju.

Poput svoga Učitelja Isusa, Stjepan je oprostio svojim neprijateljima dok su ga ubijali, a priča o njegovu kamenovanju povezana je i s drugim velikim likom kršćanske povijesti, koji se u trenutku kamenovanja zvao Savao. Savao je bio najveći progonitelj Kristova nauka te je odobravao Stjepanovo pogubljenje. Nakon obraćenja u kršćanstvo, prepoznajemo ga u liku svetog Pavla koji je kasnije postao jednim od najvećih boraca za Krista te najvećim propovjednikom Kristova evanđelja.

Stjepan Prvomučnik u kršćanskoj se ikonografiji prikazuje kao mladić u đakonskoj odjeći, držeći palmu kao simbol mučeništva u jednoj ruci te kamen u drugoj.

<https://laudato.hr/Duhovnost/Zelite-li-znati-vise/Sveti-Stjepan%2C-prvomucnik-uzor-u-krscanskoj-lju.aspx>

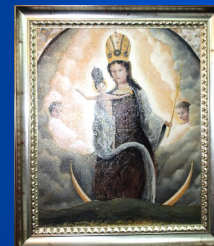

Policijski kapelan don Marin Drago Kozić
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”
PU zagrebačka

Petrinjska 20

Zagreb

Godina 14 • broj 571 • 2022. godina

ROĐENJE GOSPODINOVO
BOŽIĆ

25. prosinca 2022.

Riječ tijelom postade
i nastani se među nama.

<https://zagrebacka-policija.gov.hr/o-nama/policijska-kapecanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Iv 1, 1-18

U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život, i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze.

Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovu ime, koji su rođeni ne od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego – od Boga. I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjemo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine.

Neopozivo i nepovratno Božje očitovanje

Riječ Božja koja nam danas odjekuje u ušima i koja nas vodi u dubljem shvaćanju ovog svetog dana i izuzetnog događaja u povijesti ljudskoga roda, otkriva nam Boga i njegovo zauzimanje za čovjeka. Tijekom povijesti nevidljivi Bog je otkrivao sebe i svoju ljubav, činio čudesu i na toliko drugih načina skrbio za svoj narod koji je redovito lutao u nezahvalnosti. Glede Božjeg djelovanja i očitovanja, puna nadahnuća i utjehe je riječ iz Poslanice Hebrejima: "Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše Ocima u prorocima." Ali i nakon toliko iskaza dobrote i skrbi, ljubavi i pažnje, narod bi uvijek odlutao od svoga Boga, to jest prisilio bi Boga da odstupi od njega prepuštajući ga njegovim krivim procjenama i slobodnim izborima. Ali ipak nikad ne odustajući, već tražeći novu priliku da im pokaže svu ljubav i da ih njome napokon do kraja obrati i privuče postojanom životu vjere i obraćenja. Zato je prorok i navijestio "po gorama ljupke noge glasonoše radosti koji oglašava mir, nosi sreću, i spasenje naviješta". Jer je prorok osjetio da napokon može navijestiti na Sionu Božji nepovratni povratak. Napokon je Bog odlučio doći na takav način da trajno ostaje u ljudskom životu, da trajno ostaje kao kralj svoga grada Jeruzalema čije razvaline popravlja i učvršćuje svojom moći i prisutnošću.

No ovo Božje djelovanje kojim tješi svoj narod i otkupljuje Jeruzalem, kojim pokazuje spasenje svoje svim krajevima zemaljskim, ne događa se ipak na način na koji očekuju ljudi kojima je na pameti zemaljska sila i zemaljski način prisutnosti u povijesti. Bog, naime, izabire onaj istinski ljudski način, to jest izabire biti dionikom ljudskoga života – što je bilo iznenađujuće čudo nad čudima. Zato se Bog i čudio tijekom povijesti spasenja da ljudi nisu primjećivali da se uvijek za njih zauzimao profinjeno i diskretno, prije svega time što ih je učio živjeti, a onda i čudesnom svojom božanskom moći. Ovaj put je Bog bio usredotočen na to da postane čovjekom i da to bude konačan dolazak u povijest svoga naroda i cijeloga svijeta. U punini vremena je htio ljudskim životom biti znak i sredstvo spasenja ljudskom životu, što je trebao biti njegov konačni povratak na Sion. Tom djelom je započeto konačno oslobođenje i zapečaćeno spasenje Jeruzalema, a od Jeruzalema i svih krajeva zemaljskih. To je smisao istine da Bog uvodi u svijet svoga Sina i baštinika svega, onoga koji je "odsaj Slave i otisak Bića njegova te sve nosi snagom riječi svoje". On vječno rođen od Oca, rađa se u vremenu da pokaže neopozivu i nepovratnu Božju ljubav prema čovjeku i njegovu neizbrisivu prisutnost koju čovjek više neće moći svojim grijehom udaljiti, jer je on sada trajno prisutan u ljudskom tijelu i moćan je očistiti grijeh koji su Boga udaljavali od njegova naroda. No ovaj put je on prisutan neopozivo i nepovratno kao Emanuel – s nama Bog, Prvorodenac kojega Otac uvodi u svijet da preobrazi ljude i njihov život pred Bogom. On je do te mjere svojim životom zemlju posvetio da mu se ne klanjaju samo pastiri, već je svojom božanskom silom učinio i zemlju mjestom na kojem se i anđeli njemu klanjaju padajući nice pred čudom rođenja

Sina Božjega.

U tom duhu će i sveti Ivan u svome Prologu protumačiti da nije bilo dovoljno da dođe Ivan Krstitelj kao svjedok svjetla Božjega i prorok koji poziva na vjeru. Sada je trebalo da dođe sam Sin Božji, samo Svjetlo i Začetnik vjere da ostavi konačno svjedočanstvo i konačni neizbrisivi trag u ljudskoj povijesti i u životu svakoga od nas. I sveti Ivan Evanđelist nam ga u današnjem odlomku predstavlja kao vječnu Riječ Očevu po kojoj je sve postalo, te kao život koji je ljudima svjetlo neugasivo, to jest svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakoga čovjeka. Upravo to svjetlo je došlo na svijet da ljudima objavi slavu Očevu, kao onaj koji je "odsaj slave i otisak bića njegova". Ovaj put Božje svjetlo nije govorilo po ljudima koje je prosvjetlivalo, već je samo osobno došlo na svijet da bude jedinstveno i neugasivo svjetlo, u čijem sjaju treba hoditi svijetom. Tako nam je i Ivan u svome Evanđelju posvjedočio o novom Božjem zahvatu, jedinstvenome i konačnome, u ljudskoj povijesti. A taj zahvat se sastoji u činjenici da se nevidljivi Bog učinio vidljivim, da se vječna Riječ rodila u vremenu, da je iskonsko Božje vječno svjetlo zasjalo u vremenu na način da ga tmine više ne mogu zasrti, da se neizmjerena Božja slava očitovala čovjeku na način da joj i čovjek može postati dionikom.

Zbog toga je rođenje Kristovo čudesan događaj, jer je po svome Sinu sam Bog ušao u ljudski život na način dostupan čovjeku. Bog se neopozivo nastanio u ljudskome biću i među ljudima kao jedan od njih, te više nema načina da ga čovjek udalji iz ljudskoga života, što je nama ljudima neizmjeri znak nade i utjehe. Pa i onda kad se dogodi da ga "njegovu ne prime", on ipak ostaje suobličeni njima jer više ne može ne biti čovjek, to jest više ne može ne biti izravno u ljudskoj povijesti. A kao što je on neopozivo došao radi nas i stao uz nas svojim rođenjem, i mi se opredijelimo za takav neopoziv stav prema njemu. Prihvatimo ga kao najveći Očev milosni dar, unesimo ga u svoja srca, obasjajmo njime svoj život, klanjajmo mu se cijelim svojim bićem, primajmo njegovu slavu te radosno naviještajmo ovaj neopozivi, nepovratni i neizrecivi događaj ljubavi i spasenja cijelome svijetu.

<https://www.vieraidiela.com/neopozivo-i-nepovratno-bozje-ocitovanje-razmisljanje-uz-bozici/>

**Za blagdan rođenja Gospodinova - Božić želimo Vama i vašim obiteljima
i svim ljudima dobre volje obilježiti Božjeg blagoslova i SRETAN BOŽIĆ!**